174.544

HORIA H. COSMOVICI

R
II 174544 F.S.

B. A. R.
* L 1034/1941 *
PRIMIRI

POZIȚIA ROMÂNIEI

HORIA H. COSMOVICI
SUBSECRETAR DE STAT
PENTRU PROBLEMELE DOCTRINARE

POZIȚIA ROMÂNIEI reînoite în noua ordine europeană

(Extras din Revista „Dottrina Fascista". Oct. 1940)

B. A. R.
L. ...../10...
PRIMIRI

V R E M E A

C Ă P I T A N U L

Primele tresăriri de viaţă legionară încep în primăvara anului 1919, când adunaţi într'o după amiază în pădurea Dobrina, care stă de strajă pe înălţimile din jurul Huşului, un grup de vre-o douăzeci de elevi de liceu, din cursul superior — a 6-a, a 7-a, a 8-a — sunt convocaţi de Corneliu Zelea Codreanu — şi el de vârsta lor — pentru a discuta, deşi viaţa lor abia înmugurea, ce vor face dacă vin bolşevicii peste noi. Părerea lui Corneliu Zelea Codreanu, asupra căreia au căzut şi ceilalţi de acord, era aceasta : dacă armata bolşevică va trece Nistrul şi apoi Prutul, ajungând să încalce locurile noastre, ei să nu se supună, ci să se retragă cu toţii în pădure înarmaţi. Aci să organizeze un centru de acţiune şi de rezistenţă românească, şi prin lovituri date cu măestrie să sdruncine inamicul, să menţie o stare de spirit de neaplecare şi să întreţină o scânteie de nădejde în mijlocul massei româneşti din sate şi oraşe. Au depus cu toţii un jură-

mânt în mijlocul pădurii seculare. Era această pădure un colţ al acelui vestit codru al Tigheciului, pe cărările căruia în decursul istoriei Moldovei, mulţi duşmani îşi găsiseră moartea. (Pentru Legionari, pagina 9).

Din acea primăvară cu gânduri frumoase şi tinereşti în mijlocul mugurilor şi a verdelui celui mai curat, ia naştere mişcarea legionară; iar dacă multe s'au schimbat — căci numai ce e mort nu se schimbă — ceeace a rămas constant de atunci şi până azi, este un patriotism, împins până la sfidarea oricărei proporţii. Şi azi ca atunci, pentru duşmanii acestui Neam, douăzeci contra zeci de milioane păstrăm credinţa biruinţii.

Cel puţin atunci, au fost 20 de copii cu astfel de gânduri.

Ce era în jurul lor, acum o ştie toată lumea, şi mărturiseşte orice om în ţara aceasta.

In debandada politicianistă şi în desmăţul neînfrânat al demagogiei, 20 de copii curaţi gândeau la soarta ţării lor. Gând curat, plutind pe valurile neertătoare ale necinstei. Orice încercare cât de mică pentru mai bine, era frânată.

Necinstea era pretutindeni stăpânitoare.

Necinste în gând, necinste în faptă, necinste în cuvântul dat: adică lipsă de caracter, necinste în mânuirea avuţiei ţării, necinste în dragostea nehotărmurită pe care trebue să o ai pentru neamul tău, necinste în viaţa de familie, necinste faţă de copiii tăi şi ai altora, când ridicai pe ai tăi prin tine şi nu-i învăţai să se ridice prin ei. Necinste peste tot.

Gândul din primăvara anului 1919, a celor câțiva copii, fusese legat printr'un jurământ în mijlocul pădurii seculare.

Este cinstit să păstrezi un jurământ.

Nu pentrucă e jurământ, ci pentrucă înăuntrul lui este închis un cuvânt dat. Când te respecți pe tine, respecți prin tine și pe Dumnezeul tău.

De sigur, că numai cine nu vrea să vadă întinsul nesfârșit dintre cinste și necinste, poate să se mire în fața încleștării neiertătoare care se anunța atunci.

Armele erau inegale.

Timpul trecea și zi cu zi se alătura tânăr cu tânăr. Se căutau oameni. Pentru selecție se făceau toate sforțările posibile. Se puneau piedici, se provocau încercări, se făureau ispite.

Din această grijă, de a nu chema la lupta care începea decât oameni cinstiți, naște preocuparea de căpetenie de mai târziu: grija de oameni. De oameni cinstiți, sau cum se spunea în mod obișnuit, de oameni noui.

Această mișcare către cinste nu trebue privită ca o mișcare sectară, în care nu e socotit bun decât ceea ce este în ea, disprețuind tot ce e în afară de ea. Mai întâiu, mișcarea legionară, după chiar numele ei de „mișcare", reprezintă o tendință. O tendință către din ce în ce mai bine. Cine crede că fiind legionar încadrat este un om perfect, acela nu este legionar, pentrucă este necinstit. Om perfect nu există. Există numai om

care se trudește să fie din ce în ce mai bun. Apoi, până în primăvara anului 1919, chiar cei douăzeci de copii erau din afara mișcării, care încă nu exista. Și de atunci și până azi fiecare nou intrat vine cu trecutul lui din afară. Așa că ceeace e materialul de care te folosești, nu poate fi disprețuit.

Se va spune: cunosc pe cutare legionar care a zis sau a făcut altfel. Răspund: a greșit. Prin aceasta însă se schimbă întru câtva ideea fundamentală a acestei mișcări ?

Fundamentul mișcării stă în greșelile membrilor, sau în ideea ei de bază: cinstea, către care încearcă din răsputeri și se frământă zilnic fiecare legionar să o poată ajunge.

„...piatra unghiulară dela care pornește Legiunea este **omul,** nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice... Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de **un mare om politic,** așa cum greșit se crede, ci de un mare educator și conducător, care să biruiască puterile răului și să sdrobească tagma celor răi." (Pentru Legionari, pagina 286).

Pentru aceasta ce trebue să facă acel mare educator și conducător ?

„...el va trebui să biruiască întâiu răul **din el** și **din ai lui**". (Pentru Legionari, pagina 286).

Așa că este drept să se spună, pentrucă a spus-o Corneliu Zelea Codreanu, un legionar nu este un om

perfect, ci un om care muncește din răsputeri să fie mai bun.

Un legionar când recunoaște că el nu este perfect, nu poate dispreţui imperfecţiunile altora.

Dar atât pentru el, cât și pentru oricine, cere drept condiţie esenţială de existenţă a acestui Neam o luptă continuă către cinste.

„Din această școală legionară va trebui să iasă **un om nou,** un om cu calităţi de erou. Un uriaș în mijlocul istoriei noastre, care să lupte și să biruiască împotriva tuturor dușmanilor Patriei, lupta sa și biruinţa sa trebuind să se prelungească și dincolo asupra inamicilor nevăzuţi, asupra puterilor răului. Tot ce-și poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi **rasa noastră,** mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înţelept, mai curat, mai muncitor și mai viteaz, iată ce trebue să ne dea școala legionară. Un om, în care să fie desvoltate, până la maximum, toate posibilităţile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru." (Pentru Legionari, pagina 286).

In sângele neamului nostru; nu în sângele altui neam !

Această ţintă către care tindem, anume: cinstea, să fii un om cinstit, și această luptă continuă, a concretizat-o Corneliu Zelea Codreanu, atunci când a fost întrebat dacă activitatea Mișcării până în 1936 (anul în care a dat răspunsul), se află pe linia Bisericii creș-

tine: „Facem o mare deosebire între linia pe care mergem noi și linia Bisericii creștine. Linia Bisericii creștine este cu mii de metri deasupra noastră. Ea atinge perfecția și sublimul. Nu putem coborî această linie pentru a explica faptele noastre. Noi, prin acțiunea noastră, prin toate faptele și gândurile noastre tindem către această linie, ne ridicăm spre ea, atât cât ne permite greutatea păcatelor cărnii și condamnarea la care am fost sortiți prin păcatul originar. Rămâne de văzut cât am putut, prin sforțările noastre pământești, a ne înălța către această linie". (Pentru Legionari, pagina 393, 394).

Aceasta este linia Mișcării: **tindem atât cât ne permite greutatea păcatelor prin sforțările noastre pământești, a ne înălța către linia perfecției și sublimului.**

„Pentru Mișcarea legionară, țelul final al neamului este viața ? Dacă este viața, atunci nu interesează mijloacele pe care neamurile le întrebuințează spre a și-o asigura. Toate sunt bune, chiar și cele mai rele. Se pune deci problema, după ce se conduc națiunile în raport cu alte națiuni ? După animalul din ele? După tigrul din ele? După legea peștilor din mare sau a fiarelor din pădure? Țelul final nu este viața. **Ci învierea...** Acest **moment final,** învierea din morți, este țelul cel mai înalt și mai sublim către care se poate înălța un neam. (Pentru Legionari, pagina 397, 398).

Nu există mișcare asemănătoare în lume, pentrucă niciuna din ele nu-și împletește credința cu Biserica creștină, așa cum face Mișcarea Legionară, și pentrucă

dacă prin mișcările lor proprii, celelalte neamuri își reclamă dreptul la viață, Mișcarea Legionară deschide viața, și pune ca țel final al neamului învierea.

Invierea din morți.

Morții îi dăm noi. I-am dat, și dacă neamul acesta mai cere, îi mai trebue, noi îi mai putem oferi.

Și cine își închipue că aceste vorbe sunt spuse cu ură sau trufie, greșește.

Corneliu Zelea Codreanu, a semnat cu sângele său paginile 397 și 398 din „Pentru Legionari". A suferit cu cuvântul **„liniște"** pe buze. A murit cu cuvântul **„liniște"** pe buze.

Inviere fără moarte nu se poate.

Nicio clipită hotărîrea lui nu s'a clătinat.

A murit el, în fruntea alor lui aleși de providență, pentru învierea neamului.

Și, râdă toți cei care se gândesc la viață, pe mormântul unui neam.

Dar nu orice moarte duce la învierea neamului.

Mureau din neamul acesta atâția bolnavi de artritism sau gută din cauza îmbuibării, sau în accidente din cauza exceselor și vieții ușuratice. Prin aceștia un neam nu învie. Și mai ales pentru neamul nostru care nu putea să învie din cauza necinstei adunate fără să-și dea seama, picătură cu picătură în suflet.

Necinstea este foarte puternică.

Dar nu este cea mai puternică.

Intr'o noapte, plecând spre Braşov pentru un proces, am fost poftit de Căpitan, să străbat drumul, în maşina pusă la dispoziţie de Legionari, cu el. Se ducea la Predeal, să se reculeagă, în odaia fără covor, cu un pat de fier şi două scaune de lemn, unde intrai prin cooperativă şi restaurantul legionar de acolo.

Data, precis, nu mi-o reamintesc; dar nu era departe de ziua arestării lui.

Stătea în stânga.

L'am întrebat: cum vezi biruinţa legionară, Căpitane ?

S'a uitat lung pe geam şi mi-a răspuns: **„Ştiu că vom birui, că neamul acesta va trăi o viaţă nouă. Mijlocul — deşi nu pot să-l formulez — îl simt în tot ceeace fac".**

Mintea mi-a fugit atunci, la ziua în care se dispusese închiderea Sediului. Eram cu camaradul Mişu Orleanu în Biroul lui Corneliu Zelea Codreanu, când a intrat pe neaşteptate, însoţit de d. inginer Clime — să fi fost ora 9 jumătate seara — fericit, avea o mulţumire ca niciodată. N'a mai aşteptat salutul nostru şi a isbucnit : „Măi băieţi, rămân în ţară, nu mă lasă să plec în străinătate".

In acea noapte, în maşină, mi-am reamintit scena şi m'am îngrozit :

Mijlocul învierii neamului îl simţea în tot ce face.

Ţelul acestui neam îl vede în înviere, adică în viaţă nouă.

Viață nouă nu poate fi decât dacă va isgoni din inimi necinstea.

Trebuia pus ceva mai puternic. Dacă va provoca remușcarea?

Da ! Nimic mai puternic pentru sufletul omenesc decât remușcarea.

Și atunci, de asta se bucura atâta că rămâne în țară ?

In ziua în care în fiecare inimă de român va intra remușcarea că s'a făcut ceva nedrept cu el și ai lui căzuți, în acea zi se poate vorbi de învierea acestui neam.

Corneliu Zelea Codreanu a spus: **liniște:**

Liniște socială.

Acest cuvânt a fost singurul pe care Corneliu Zelea Codreanu l'a rostit tot timpul și pentru toate întrebările ce i se făceau în închisorile Jilavei, Doftanei, Râmnicului Sărat chiar.

La R.-Sărat i s'a adus la cunoștință: omorul.

A răspuns: **liniște.**

Prin vorbă, faptă, suferință și jertfă, simțea că și-a împlinit chemarea. Nu mai avea nimic de spus în lumea aceasta, decât cuvântul care să cuprindă întreaga misiune a vieții sale.

Viața lui poate fi numită: **o bătălie crâncenă și continuă pentru liniște.**

„Drepturile omului nu sunt mărginite numai de drepturile altui om, ci şi de alte drepturi. Pentrucă există trei entităţi distincte. 1) individul, 2) colectivitatea actuală, adică totalitatea indivizilor din aceiaşi naţie, trăind într'un Stat la un moment dat, 3) **naţiunea, acea entitate istorică trăind peste veacuri cu rădăcinile înfipte în negura vremii şi cu un viitor infinit...** Armonia nu se poate restabili, decât prin reîntronarea ordinei naturale. Individul trebue subordonat entităţii superioare, colectivitatea naţională ; iar aceasta trebue subordonată naţiunii. „Drepturile omului" nu mai sunt nemărginite, ele sunt mărginite de drepturile colectivităţii naţionale ; iar drepturile acesteia sunt mărginite de drepturile naţiunii." (Pentru legionari, ediţia obişnuită, pagina 421, 422).

Pe această erarhie : individ, colectivitate naţională actuală, naţiune, se desfăşoară viaţa socială într'un Stat.

Neamul cuprinde în el şi colectivitatea prezentă. Spre deosebire însă, de colectivitatea prezentă, care prin însăşi cuvântul ei de „prezent" indică ceva trecător, neamul în realitate nu reprezintă altceva decât legarea prezentului de trecut şi viitor.

„Când zicem neamul românesc, înţelegem toţi românii vii şi morţi, cari au trăit dela începutul istoriei pe acest pământ şi care vor mai trăi şi în viitor". (Pentru Legionari, ediţia obişnuită, pagina 423).

In acest fel, colectivitatea prezentă îşi găseşte rostul prin neam, pentrucă totdeauna ceeace durează va fi superior a ceeace e trecător. Dăinuirea fiind de esenţa existenţei.

Sub acest aspect, individul izolat, sau colectivitatea actuală, n'are valoare decât a unui mijloc, scopul fiind neamul. Adică „prezentul" ca produs al trecutului", servind „viitorului".

Iată ordinea naturală a lucrurilor.

Iată construirea pe realităţi.

Cine clădeşte în altfel, nesocoteşte prin ierarhii greşite, însăşi manifestarea existenţei.

Prezentul trebue privit în lumina trecutului şi în speranţa viitorului.

Dacă pentru individ, moartea, — mai târziu sau sau mai devreme, dar sigur — îl desfiinţează, independent de voinţa lui, viaţa unui neam depinde de voinţa celor vii şi numai de voinţa lor.

Acestea sunt legile vieţii şi legile morţii cuprinse în „Pentru Legionari" ediţia obişnuită, pagina 414 : „Sunt norme, legi naturale de viaţă şi norme, legi naturale de moarte. **Legile vieţii şi legile morţii.** O naţiune merge la viaţă sau la moarte, după cum respectă pe unele sau pe altele din aceste legi".

Neamurile au fost lăsate de Dumnezeu pe pământ ca să dăinuiască în veşnicie. Şi legile vieţii şi legile morţii le-a sădit deopotrivă în sufletul omului. L-a făcut pe om liber, l-a lăsat să-şi aleagă singur viaţa neamului lui. Insă, făcându-l pe om muritor, iar prin părinţii lui şi copiii lui : nemuritor, i-a arătat care din aceste legi să o slujească. Cine s'ar mai putea îndoi de grozăvia crimei de a nesocoti legile vieţii unui neam ? Şi cine ar avea curajul de a subordona conştient, legile vieţii neamului etern, propriilor lui interese, ale unei vieţi trecătoare !

Viaţa neamurilor naşte din păcat.

Biruinţa neamurilor este în înviere.

Realizarea vieţii legionare este pur pământească, pentru că viaţa nepământească a fost aşezată pe temelii eterne de Mântuitorul nostru Isus Chrisos şi nimeni nu mai are ce face acolo unde mâna lui Dumnezeu a rostuit înţelesurile.

O viaţă nouă, din ce în ce perfectă, transmisă în sânge de o generaţie alteia, ca fruct al biruinţii luptelor ei, reluarea luptei către perfecţiune, de generaţia următoare cu sufletul mai pregătit prin jertfa generaţiei trecute, şi aceasta din generaţie în generaţie, până când se va atinge perfecţia şi sublimul.

Atunci va fi învierea pe pământ.

Această concepție a clădit ierahia socială legionară : individ, colectivitate prezentă, neam.

In acest fel **drepturile individului** nu apar decât ca **îndeplinirea îndatoririlor lui față de neam.**

Lupta lui, cu el însuși, pentru a deveni bun, este în realitate — prin taina puterii semănate în el de Dumnezeu, de a da viață asemănătoare lui la trup și suflet — **o luptă pentru neam.**

STRUCTURA MIŞCĂRII LEGIONARE

Aparatul care a înfipt credinţele lumii vechi este revoluţia franceză dela 1789.

Omul vechi (nou şi el pe atunci) îşi punea o singură problemă cu care rezolva — credea el — toate celelalte.

Ii trebuiau drepturi. Drepturi inviolabile şi scrise. Din punct de vedere istoric fenomenul este şi explicabil şi motivat.

Lupta acelor vremi, este lupta pentru drepturi.

Ce este un drept ? Definiţii nu au lipsit. Niciuna din aceste definiţii n'a lămurit şi cuprins vreodată ce este un drept. Şi atâta e suficient a se şti cu privire la definiţiile date dreptului.

Noi nu vom da o definiţie, vom căuta însă a explica această noţiune.

Cuvântul „drept" implică ideea unei relaţiuni între

două sau mai multe persoane. Un om izolat de toată lumea, nu are dreptul ci libertatea de a face ce vrea. Puterea unui om asupra lui însuşi, cu excluderea oricărei relaţiuni cu alt om, este o facultate şi nu un drept. In acest fel, dreptul apare ca o legătură de relaţie, relaţie care constitue materia însăşi a dreptului.

Ceeace îl conturează însă, şi îi dă existenţă, este o manifestare de negaţie. Când zic am un drept, în realitate neg tuturor că ar avea vreun drept de a mă împiedica în exerciţiul dreptului meu pe care îl afirm. Intr'adevăr, când zic am dreptul de proprietate asupra unui lucru, în realitate, neg dreptul oricui asupra proprietăţii acestui lucru a cărui proprietate o am eu.

Sancţiunea acestui drept este forţa.

Drepturile însă nu pot fi garantate, atâta vreme cât riscurile, încălcările lor, sunt acceptate. Şi faptul că s'a prevăzut sancţiune, este dovada peremtorie în această privinţă.

Tot ce a născocit ca tehnică legiutorul, este în domeniul reacţiunei, nu în domeniul acţiunei.

Acestea cu privire la raporturile dintre conduşi.

Pentru raporturile dintre conducători şi conduşi, totul se reduce la „declaraţiuni".

Setea de drepturi dela sfârşitul secolului al XVIII-lea, se cristalizează printr'o declaraţie a drepturilor omului. Garanţia acestor drepturi s'a crezut suficientă, de vreme ce au fost scrise.

Credinţele acestui act sunt însă greşite. Iată preambulul : „Reprezentanţii poporului, constituiţi în adunare naţională, considerând că ignorarea, uitarea sau nesocotirea drepturilor omului sunt singurele cauze a nenorocirilor publice şi a corupţiei guvernanţilor, au hotărât de a expune într'o declaraţie solemnă, drepturile naturale inalienabile şi sacre ale omului".

Aşa dar, singurele cauze — după concepţia de atunci — a nenorocirilor publice şi a corupţiei conducătorilor este ignorarea, uitarea sau nesocotirea drepturilor omului.

De aci, urmarea trasă şi cuprinsă în art. 5 : „Tot ce nu este oprit de lege nu poate fi împiedicat, şi nimeni nu poate fi constrâns să facă ceeace nu ordonă legea".

De a doua zi s'au creat două mituri : 1) dreptul, 2) legea scrisă. Pentru aceste două mituri s'a vărsat mult sânge ; dar prin aceste două mituri se prăbuşeşte lumea veche.

1) **Consecinţa fatală a mitului pentru drepturi.** Dreptul este un strigăt al individului pentru el. Şcoala dreptului este şcoala acestui strigăt continuu al individului pentru el. In acest fel, zi de zi, indivizii s'au învăţat să strige fiecare pentru ei.

Când strigi toată ziua numai pentru tine şi când fiecare face acelaş lucru, concepţia de viaţă socială devine o concepţie egoistă.

Un strigăt de egoism, pornit din milioane de piepturi este ordinea lumii vechi, care se prăbuşeşte.

2) **Consecinţa fatală a mitului pentru legi scrise.** Legea scrisă este singurul îndreptar şi pentru lucrurile posibile şi pentru lucrurile oprite. De aici, ce nu-i scris în lege, e permis. Intreb : dacă legea nu opreşte o grozăvie, grozăvia să fie permisă ?

Dacă legea — cum s'a întâmplat întotdeauna — este făcută de incapabili sau de răi — este neomenoasă sau neprevăzătoare, trebue să nenorocească o societate, sub cuvânt că formele exterioare, real sau aparent, au fost păstrate ?

De n'ar fi de cât principiul pus în art. 5 din Declaraţia drepturilor omului şi n'ar mai fi nimic altceva, lumea construită în acest chip este sortită să piară.

E groaznic să scrii că tot ce nu este oprit de lege nu poate fi împiedicat.

De aici puzderia legilor. Legi peste legi, pentrucă trebue să fie scris în lege, în altfel nu există. Fiecare acţiune trebue impusă şi motivată printr'o lege şi toate aceste legi făcute de către oameni, a căror şcoală permanentă era : şcoala egoismului.

Lumea veche ? O lume fără suflet.

Egoistă şi fără suflet.

Egoismul poate fi cumpărat.

Unde nu este suflet conrupţia e atotstăpânitoare.

Aceasta este imaginea lumii vechi.

Lumea veche cade prin vânzare şi corupţie după

ce a slujit prosteşte doi idoli : mitul dreptului şi mitul legii scrise.

Omul nou şi lumea nouă, pentru ţara noastră, este legionarul Gărzii de Fier.

Nu mă pot opri ca depe acum să întreb : cărui legionar i s'a vorbit vreodată de „drepturi" ? Au murit ca martiri şi eroi pentru un „da" sau „nu", într'o organizaţie care îi primea cu cuvintele : „intrând aici să ştii că nu ai nici un drept."

Mai mult, însuşi conducerea iudeo-masonică, a făcut tot posibilul de a-i pune în afara oricărei legi şi a oricărui drept. Şi totuşi mişcarea legionară a continuat să trăiască, cu credinţele ei şi astăzi se impune ca o realitate fără de care nu se poate nimic în viitor.

Şi legionarii n'au avut „drepturi" şi nici „legi" care să le consacre.

Explicaţia acestei taine e una singură : au avut **suflet,** adică au avut exact ceeace lumea veche a ignorat.

Lumea această nouă, n'a mai fost clădită pe drepturi. A fost clădită pe îndatoriri.

Din punct de vedere al tehnicei juridice rezultatul este acelaş, din punct de vedere social diferenţa este infinită.

Când zic: am dreptul de proprietate asupra unui lucru, în realitate neg dreptul oricui asupra proprietăţii acestui lucru, a cărui proprietate o am eu.

Să gândim legionar : ai îndatorirea de a respecta

munca, este corect să respecți și fructul acestei munci. Adică, **drepturile apar conturate prin recunoașterea îndatoriilor.**

Intreb : rezultatul nu este identic ? Proprietatea nu este garantată ?

Este adevărat că există o diferență. In ipoteza dreptului ești stăpân pe ce ai apucat.

In ipoteza îndatoririi de respect al muncii, nu vei fi stăpân pe ceeace n'ai muncit.

In domeniul social, educativ, diferența este și mai mare.

In ipoteza primă, a dreptului, sancțiunea este scrisă în lege, pe hârtie, și Doamne ! câte uzurpări de proprietăți mai sunt în lumea asta !

In ipoteza a doua, a îndatoririi, sancțiunea în puterea căreia mă supun, nu e scrisă pe nici o hârtie, e scrisă în sufletul meu.

Setea de drepturi e egoistă, seacă sufletul omenesc.

Cunoașterea îndatoririlor e altruistă, împodobește sufletul omenesc.

Drepturile țin viața socială încordată, pentrucă prin antagonismul lor provoacă o luptă.

Indatoririle, înseninează viața socială, pentrucă între ele există o conlucrare.

Dreptul e divergent.

Indatorirea este convergentă.

Nu e totuna o sută de oameni gândind fiecare la **dreptul lui,** cu o sută de oameni gândind toţi la **îndatoririle lor.**

Rezultatului juridic identic, îi corespunde în domeniul social o deosebire fundamentală de **mentalitate.**

Această educaţie constantă, această preocupare zi de zi de a cunoaşte, de a pătrunde şi de a îndeplini îndatoririle, a produs acel exemplar nou, acel erou care pentru „nimic" oferă „tot", găsind răsplata în chiar jertfa sau actul eroic.

In faţa ţării „legionarul se prezintă nu cu **drepturi cetăţeneşti,** ci cu **sacre datorii".** (Cărticica şefului de cuib, punct. 64).

Lumea veche spunea : „obligaţii".

Lumea nouă legionară spune : „îndatoriri".

Atât etimologic cât şi juridc, diferenţa este fundamentală.

— **Obligaţia** este **„vinculum juris",** adică legătura juridică, explicându-se de majoritatea juriştilor că această legătură — la origină — era chiar în fapt : **lanţuri.**

Indatorirea este : **„vinculum animi",** adică legătura **sufletească.** Sensul acestui cuvânt, cu nuanţa lui de sufletesc, îl găsim în limba curată a neamului românesc. Când românul îţi cere ceva şi adaugă : „mă îndatorezi mult", pentru cine cunoaşte şi simte rostul vorbirii româneşti, găseşte în această expresie, un sens sufletesc.

Aceasta înseamnă, te voiu servi și eu la rândul meu și te voiu servi cu inimă bună. Expresiunea nu conține nimic juridic.

Cum va naşte România legionară o arată Corneliu Zelea Codreanu în circulara Nr. 58 din 26 Februarie 1937 (circulările căpitanului pagina 107) : „Niciodată Mişcarea Legionară pentru a birui, nu va recurge la ideea de complot sau lovitură de Stat. Consider aceasta ca o prostie. Mişcarea Legionară nu poate birui decât odată cu desăvârşirea unui proces interior de conştiinţă a naţiunii române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea românilor şi se va desăvârşi, biruinţa va veni atunci automat : fără comploturi şi fără lovituri de Stat. Biruinţa pe care noi o aşteptăm în modul acesta, este atât de mare, atât de luminoasă, încât niciodată nu vom admite ca ea să fie înlocuită cu o biruinţă ieftină şi trecătoare, născută din complot sau lovitură de Stat".

Şi totuşi, aparent, vechiul regim a fost răsturnat printr'o lovitură de Stat.

Păstrând durerea celor 50 de morţi, această „lovi-

tură de Stat" s'a prezentat însă cu un caracter unic în istoria lumii.

S'a dărâmat un regim de teroare — alimentat zilnic din schingiuiri și asasinate lașe — în două zile, fără să se fi spart un geam, fără să se fi vărsat vreo picătură de sânge.

O singură explicație: **Mișcarea Legionară biruise la 6 Septembrie, în sensul profund cerut de Căpitan.**

Poate expresia mai justă este : **la 6 Septembrie, ne-am scuturat de anumite prezențe.**

In acest fel, pentru istoria acestei țări, va rămâne o pagină de înaltă ținută. O mulțime care birue și care nici o clipă nu-și pierde rațiunea sau sufletul, rămânând stăpână pe toate acțiunile sale.

Acest fenomen, se produce prin corespondența spirituală a unui om cu o mișcare.

Omul a fost Generalul Antonescu.

Mișcarea a fost Horia Sima.

Pe o înaltă linie — demnă de ținuta martirilor mișcării — Generalul Antonescu și Horia Sima fac astăzi UNA.

Despre ei, mai mult nu pot spune. Este o tradiție legionară, de a nu vorbi despre acei pe care îi iubești și pentru menirea cărora mergi bucuros la moarte.

Statul Național-Legionar este un **Stat totalitar**, care nu înseamnă toată puterea într'o mână, ci **toate puterile pentru un singur scop :** Națiunea eternă.

Rostul acestei Naţiuni, va fi legionar, atât intern, cât mai ales extern.

Din punct de vedere extern, existenţa Statului Naţional-Legionar în Axă, este o axiomă. Fenomenul pentru Garda de Fier s'a desemnat categoric încă din anul 1936, prin conducătorul ei de atunci; iar această încadrare s'a perfectat în văzul întregei lumi, devenind o coordonată organică din ziua în care, din ordinul iudeo-masoneriei, s'au pornit asasinatele şi apoi batjocorirea cadavrelor mutilate.

Se ordona şi se executa. **Garda de Fier** reprezenta **piciorul Axei la gurile Dunării.** Trebuia exterminare.

Pentru viitor, problema rămâne neschimbată, **în orice condiţii.**

Politica externă pentru Regimul Legionar, părăseşte vechea ţinută a şcoalei clasice. Şcoala diplomatică veche zicea: „politica externă este o chestiune de oportunitate".

Regimul legionar crede că este o chestiune cu rădăcini adânci sufleteşti, şi pe acest fundament, opune „oportunităţi" diplomaţiei consacrate prin tratate, hotărîrea sufletească necondiţionată a unor oameni de onoare.

Alipirea noastră de Axă nu reprezintă rezultatul unor calcule reci şi pricepute, de diplomaţi experimentaţi. Pe noi nu ne leagă un tratat fericit inspirat. Legătura noastră este de sânge.

Am fost schingiuiţi pentru Axă.

Şi felul unic, cum am primit torturile, face cinste Axei: acestei apariţii unice în istoria lumii.

Pergamentul nostru pentru Lumea Nouă care se va clădi, nu-l avem în arhiva vreunui Minister, el este scris cu sângele celor mai buni din noi, pe pământul Spaniei lui Franco, şi se găseşte în miile de morminte a ţărânei pe unde a călcat piciorul românului legionar.

In schimb, nu am cerut, şi nu **cerem Axei** decât un lucru: **să învingă.**

Pentru Statul Legionar, aceasta este o chestiune nu numai de onoare; dar de acceptare a vieţii.

România Legionară refuză categoric să mai trăiască epoca de desfrâu a stăpânirii iudeo-masonice.

Rămâne o problemă, de care în diplomaţie e regula să nu se vorbească.

Şi tocmai de asta vorbim.

Hotarele.

E simplu:

In credinţa legionară **fruntariile unui neam sunt mărginite de strălucirea concepţiei lui.**

Şi **România legionară,** de ar fi să cădem până la ultimul, va străluci — aşa cum Ion Moţa a dorit-o — **ca soarele sfânt de pe cer.**